મો બહારે મદીના

ઉર્દુ

ગુલશને કવ્વાલી.

(ભાગ ૧. ૨, ૩, ૪ થો સાથે)

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર,

શેઠ. એચ. એસ. હરી એન્ડ કો.

પુસ્તકો વેચનાર અને છપાવનાર,

ઠી. ૩૫૯ શાકલેન્ડ રોડ, ખેતવાડી, બોમ્બે થીએટર

પોસ્ટ નં. ૪,—મુંબઇ.

Manhar Printing Press —Ahmedabad.

પ્રથમવાર ફેબરવરી ૧૯૧[illegible].

કીમત બે આના ૦—૨—૦

ભાગ ૧ લો.

ગજલ—ખુશતર.

ઇધર બી હો નજર અબતો ખુદારા યા રસુલુલ્લાહ
મુઝે ઇસ નફસ સરકશને હય મારા યા રસુલુલ્લાહ
બચાયા ઉસકો ખાલિકને હરએક આફતસે દુન્યામેં
મુસીબત મે તુમ્હે જિસને પુકારા યા રસુલુલ્લાહ
ખુદાકા શુકરો અહેસાન હેય હમારે વાસ્તે તુમકો
બનાકર હામીએ મ્હેશર ઉતારા યા રસુલુલ્લાહ
હમે કયા ખૌફ ઇસ્યાસે ખુદાને દોનોં આલમમેં
બનાયા હય તુમ્હે હામી હમારા યા રસુલુલ્લાહ
દીખા દીજે જમાલે પુર જીયા મુઝકો ઇન આંખોંસે
અજલસે મે બી હું આશિક તુમ્હારા યા રસુલુલ્લાહ
તમન્ના હય કરૂ હરદમ જબીં સાઇ તેરે દર કી
નહીં અબ હીન્દ મેં રહના ગવારા યા રસુલુલ્લાહ
સબા કહદેના મેરા હાલે દીલ અબતો બુલાલીજે
પડા હય હીન્દ મેં "ખુશતર" બીચારા યા રસુલુલ્લાહ

શએર.

દોનોં જહાં હેંય અહેમદે મુખતાર કે લિયે.
કુલ કાએનાત હય મેરી સરકાર કે લિયે.

ગજલ ફીદા.

યારબ જમાલ અપના મુઝકો દીખાઓ ખ્વાજા
ફુરકત મેં મરરહા હું આકર જીલાઓ ખ્વાજા
હય જાન ઔર દીલ ભી દોનોં ફીદાઓ ખ્વાજા
ભાઇ હુઇ હય ઇસ સે મુંઝ કો અદાઓ ખ્વાજા
દરપર તુમ્હારે બોલા સાયલ હુ બન કે આયા
હકને તુમ્હેં બનાયા હાજીત રવાએ ખ્વાજા
હરગિજ કીસી તરહ કી મુશકિલ મે વોહ ન અટકે
હય દીલ મે જિસકે યારો કુચ્છ ભી વીલાએ ખ્વાજા
હાજિત જો લેકે જાયે મુમકિન નહીં કે હરગિજ
મહેરૂમ અપને દરસે ઉસકો ફિરાએ ખ્વાજા
દીને મ્હોમ્દી ને પાયા ઉરૂજ બેહદ
હીન્દુસ્તાંમે જબસે તશરીફ લાએ ખ્વાજા
હરદમ યહે ઇલ્તીજા હય અલ્લાહ સે ફીદા કી
રોજે પે અપને યારબ મુંઝ કો બુલાયે ખ્વાજા

શએર.

હમ દેકે તુમ કો ગેર ન લે જાયે અપને સાથ
ઘર સે હો નિકલે આજ મેરી જાં નયે નયે.

ગજલ—કેફ.

ઉમ્મત તેરી મુજરિમ ભી દોજખ સે બરી નીકલી
રહેમત કી કસોટી પર ખોટી ભી ખરી નીકલી
આગે મેરે માલિક કે મુજરિમ મુઝે ઠેરાયા
અય નફ્સ યહે સબ તેરી બેદાદ ગરી નીકલી
હરશય મે તેરા જલવા અ નુરે ખુદા દેખા
કોનેન મે સબ તેરી યહે જલ્વા ગીરી નીકલી
વાકિફ ન હુઆ કોઇ બેહુશી કી હાલત સે
વાકિફ મેરી હાલત સે કુચ્છ બે ખબરી નીકલી

કબ દેખ સકા કોઇ હજરત કી હકીકત કો
બીનાઇ ભી આંખોં કી એક બે બસરી નીકલી
જો શય હય ખુદાઇ મે એક નુર કા પરદા હય
હર નુર કે પરદે મેં શાને બશરી નીકલી
મ્હેશર મે હરએક મુજરિમ બખ્શીશ સે ફુલા ફુલા
ખેતી તેરી ઉમ્મત કી જલ બુઝ કે હરી નીકલી
ઉમ્મત તેરી જિન્નાન કો જાતી હય ઉડી કયસી
સુરત મેં તો ઇન્સાંથી સીરત મે પરી નીકલી
જોશ ઉલ્ફતે અહેમદ કા દીલ સે ન ગયા દમભર
મય "કૈફ" કે પ્યાલે મેં હર વકત ભરી નીકલી.

શએર.

હોતી આતી હય સ્હેર રાત ચલી જાતી હય
તેરી અબતક ભી વહી બાત ચલી આતી હય.

ગજલ—અકબાર.

તુજે ઢુંઢતા થા મેં ચારસુ તેરી શાન જલ્લે જલાલ્હુ
તુ મિલા કરીબ રગે ગુલુ તેરી શાન જલ્લે જલાલ્હું
તેરા જલ્વા દોનોં જહાં મે હય તેરા નુર કોનો મકાં મે હય
યહાં તુ હી તુ વ્હાં તુહી તુ તેરી શાન જલ્લે જલાલ્હુ
તેરી યાદ મે હય કલી કલી હય ચમન ચમન મેં યે હલચલી
તુ બસા હય ફુલોમેં હુ બહુ તેરી શાન જલ્લે જલાલ્હુ
તેરી જુસ્તજુમે હય ફાખ્તા કે કહાં તુ જલ્વા દીખાયેગા
ઉસે વિર્દ કુકુ હય કુ બકુ તેરી શાન જલ્લે જલાલ્હુ
તેરી ડાલી ડાલીમે વસ્ફ હય તેરી પત્તે પત્તે પે હમ્દ હય
તેરા ગુન્ચે ગુન્ચે મે રંગો બુ તેરી શાન જલ્લે જલાલ્હુ
જો સુના અલસ્તે બેરબ્બકુમ તો પિએ શરાબે બલાકે ખુમ
ઉસી વકત સે હય ય્હે ગુફ્તીગુ તેરી શાન જલ્લે જલાલ્હુ
તેરા રંગ લાલો ગોહર મે હય તેરા નુર શમ્શો કમરમે હય

તેરી જાત અમો નવાલ્હુ તેરી શાન જલ્લે જલાલ્હુ.
હુઆ ફએલે બદ સે તબાહ મેંય હુ ગરીક બ્હેરે ગુનાહ મેં
તેરે હાથ હય મેરી આબરૂ તેરી શાન જલ્લે જલાલ્હુ.
હય દુઆએ "અકબરે" નાતવાં ન થમે કલમ નરૂકે જબાં
મેંય લિખુ પઢું જ્હાં બાવજુ તેરી શાન જલ્લે જલાલ્હુ.

શએર.

જો ગશ ખાખકે ગિરતે હેથ ઉન્હે જલ્વા દીખાતે હો
ખબર આઓ તુમ્હે લેતે હે હમ આગોશે ઉલ્ફત મેં.

દાદરા—ખમ્ટા બારવા.

તુમતો છેલ મોરી બઇયાં મરોડ ડાલી, કયસે પીસુ હરદીયા
અન્તરા–મિરજાપુરકી સીલા સલોટી, ધુર પટને કી હરા દીયા
ગોરખપુર કી બારી રે ધન્યા, રગડ કે પીસું હરા દીયા
તુમતો છેલ મોરી બઇયાં મરોર ડાલી કયસે પીસુ હરા દીયા.

ગજલ.

વોહ અબ રાતોં કો ઘર ગેરો કે મ્હેમા હોતે જાતે હેય
કયામત પર કયામત કે મ્હે સામાં હોતે જાતે હેય
ખબર ભી કુચ્છ તુમ્હે હેય કિસ તરહ મેરી ગુજરતી હય
લોહુ કુરકત મે સારે દિલ કે અરમાં હોતે જાતે હેય
મુઝે માલુમ હય દો દિન મેય સબ તુમ ભુલ જાઓગે
અભી તો વસ્લ કે મ્હે અહેદો પયમા હોતે જાતે હેય
મલાલ ઉનકો ભી કુચ્છ બેશક હય મેરે ખુને નાહકકા
મુઝે વોહ જીબાહ કરતે હેય પશેમાં હોતે જાતે હેય
જમાલે યાર દિલ કે આઇને મે સાફ રોશન હય
ઝલક હમ દેખતે જાતે હેય હયરાં હોતે જાત હેય
ચલો બસ બન ચુકી જુલ્ફે ન હોજાયે સહેર દેખો

એહ હય વઆદે કી શબ આશીક પ્રેશાં હોતે જાતે હેંય
ખાહીશ બઢતી હય બઢને દોયોં હી તાકી કરો મુઝકો
બાલા સે પાર દીલકે તીરે મીજગાં હોતે જાતે હેંય
યોં હી ચલતી રહે ચુટકી તેરે કુરબાન એ કાતિલ
નમક પાશી સે મેરે જખ્મ ખન્દાં હોતે જાતે હેંય
એહ અચ્છી ઇદ હમ્દમ મિલ રહે હેંય એક કાતિલ સે
કે ઉસ કી ચાંદ સી સુરત પે કુરબાં હોતે જાતે હેંય.

શએર.

કીયા થા વઆદા મિલને કા ન આયે અબતલક એહે કયા
જરા સા આપ સે ઇકરાર પુરા હો નહીં સકતા.

ઠુમરી.

તેરે હિજર મેં જીના હમેં મન્જુર નહીં હય
હમ તડપે તેરી રાહ મેંય આરામ કરે તુ
જાલિમ એહે મ્હોબ્બત કા દસ્તુર નહી હય
તેરે હિજર મે જીના હમે મન્જુર નહીં હય
દર પરદે રહો હમસે રકીબોં સે મીલો તુમ
અર હમ સે મીલા ચાહો તો કુચ્છ દુર નહીં હય
તેરે હિજર મેં જીના હમેં મન્જુર નહીં હમ
દિલ બી દિયા જાં બી દી મેંય ખુદ બી હું હાઝીર
અબ ઔર તો કુચ્છ દેનેકા મકદુર નહીં હય
તેરે હિજરમેં જીના હમે મન્જુર નહીં હય
લે જલદી ખબર મેરી મેરે રશકે મસીહા
બચને કા વગર એહે તેરા રન્જુર નહીં હય
તેરે હિજર મેં જીના મુઝે મન્જુર નહીં હય
કરો જલ્દી મુઝે કત્લ સીસકતા તો ન છોડો
કાતિલ તેરે મકતલ કા એહે દસ્તુર નહી હય

તેરે હિજર મે જીના મુઝે મન્જુર નહીં હય
મ્હેબુબ હો મરગુબ હો મતલુબ હો પ્યારે
કુચ્છ ઔર કહું મ્હે મેરા મકદુર નહીં હય
તેરે હીજર મે જીના મુઝે મન્જુર નહીં હય

કુમરી.

મોરે ભોલે સીપઇયા મેંય સંગ ચલુંગી.
તુમ જાઓગે બજર્યાં મેંય સંગ ચલુંગી
તુમ ખરીદયો ચુન્દર્યાં મેંય મુલ્ય કરૂંગી
મોરે ભોલે સીપાઇયા મેંય સંગ ચલુગી
તુમ જાઓગી કચ્હેરી મેંય સાથ ચલુંગી
તુમ લિખવાઓગે અર્જી મેંય પેશ કરૂંગી
મોરે ભોલે સીપઇયા મેય સગ ચલુગી
તુમ જાઓગે લડાઇ પર મેંય સંગ ચલુંગી
તુમ ભરના તમન્ચા મેય ફૈર કરૂગી
મોરે ભોલે સીપઇયા મેંય સાથ ચલુંગી.

કુમરી.

તેરા મરચો દો મ્હેરે મેય કયોં ગઇ થી
હાટ ગઇ બાજાર ગઇ લેને ગઇ ધન્યા
ધન્યા વન્યા ભુલ ગઇ પીછે પડ઼ ગયા બન્યા
તેરા મરચો દો મ્હેરે મે કયોં ગઇ થી
હાટ ગઇ બાજાર ગઇ લેને ગઇ અન્ડે
અન્ડે વન્ડે ભુલ ગઇ પીછે પડ઼ ગયે સન્ડે
તેરા મરચો દો મ્હેરેમે કયોં ગઇ થી
હાટ ગઇ બાજાર ગઇ લેને ગઇ કદ્દુ
કદ્દુ વદ્દુ ભુલ ગઇ પીછે પડ઼ ગયા બદ્દુ
તેરા મરચો દો મ્હેરે મેં કયોં ગઇ થી.

કેહરવા—ચલત ચાલ

નયનોં સે નયના મીલાઓ ગોરી જન્યા
ઈશકને ફરહાદ કો બન બન ફીરાયા થા
વસ્લે શીરીં કા નશા અયસા ઉસે છાયા થા
ચંદ મુદ્દત ઉસે ખાના ભી કુછ ના ભાયા થા
ગશમે પુર આબસે યેહે ઉસને વહાં ગાયા થા
નયનોં સે નયના મીલાઓ ગોરી જન્યાં
જી મે ગમગીન તો શબો રોજ રહા કરતા થા
પ્યારી શીરીં પે દીલો જાંન ફીદા કરતા થા
વોહ તો ફિરને કે સિવા કુચ્છભી નહીં કરતા થા
ઓર હમ સહે ભી ભરભર કે યેહી કરતા થા
નયનોં સે નયના મીલાઓ ગોરી જન્યાં.
ઈશક બાજી મેં ભી યેહે નામ ભલા કયા પાયા
હિજરે જાનાંમે ભલા આપ વહ તેયશ ખાયા
આખીરશ અપને તઈ ઉસને જમીં પરપાયા
તબભી આયા તો યેહી શઓર જબાં પર આયા
નયનોં સે નયન મીલાઓ ગોરી જન્યાં.
ઈશક કાફિર ને બુરા હાલ બનાયા ઉસકા
ફિરઓ દેખા તો નીશાં તક ભી ના પાયા ઉસકા
બેઠે બેઠે જો અજબ ધીયાન સમાયા ઉસકા
મુખ્તીસીર હાલ યેહે "દોલત" ને બનાયા ઉસકા
નયનોં સેં નયના મીલાઓ ગોરી જન્યાં.

ઠમરી—નીકટા.

કમર પતલી લચક છબ ન્યારી રે
નયના રસીલી ચીતવન મતવારી રે
કમર પતલી છબ ન્યારી રે

ઓરી ઊંઝલ્યાં નાંજુક બહીયાં
પોરે પીયા કી હાલત નીરાલી રે
કમર પતલી લચક છબ ન્યારી રે.
ખુદાને દીલ દીયા લજ્જતે વફા કે લિયે
સીલી હેંય આંખ તો દીદારે દીલરૂબા કે લિયે
અજાબ ચ્હે કયોં સહે જાને મુબતીલા કે લિયે
પાસ અબ સીભાલિયે દીલ કો જરા ખુદા કે લિયે
કમર પતલી પચક છબ ન્યારી રે.

ઠુમરી—ભૈરવીં.

સાંવલયા મેય તોરે તો બલ બલ જાઓં તુમરી સુરત જોદેખન પાઓં
તુમરે વતન કી આસ નહીં હય–કયસે કે ગીરવા લગાઓ
સાંવલયા મેય તોરે બલબલ જાઓં.
તુમ તો દરશાન દેત હો નાહી–આગ જીયા કી મેંય કયસે બુઝાઓં
સાંવલયા મેય તોરે બલબલ જાઓં.
તુમરે કારન હુઇ હું બીરો ગન–હાલ મેંય આપન કિસકો દીખાઓં
સાવલયા મેંય તોરે બલબલ જાઓં.
તુમરી જુદાઇ મા જબ સે મ્હેકા–ઠીક હેમ જો મર જાઓં
સાંવલયા મેય તોરે બલબલ જાઓં.
સગરી રેન તો તડપત બીતી–ભોર ભયે બિસ ખાઓં
સાંવલ્યાં મેંય તોરે બલબલ જાઓં.
કરકે જોગન્યા કા ભેસ સખીરીં–નસીર પીયાકો ઢુંઢ લે આઓં
સાંવલ્યા મેય તોરે બલબલ જાઓં.

ઠુમરી.

પન્યાં ભરન આજ કયસે જાઓં દઇયા, ઠાઠા ઠગરમાં
કૃષ્ણ કનહઇયા.

દેહ કંપત હય જીયા લજત હય.
છુટી જાત મોરે કર સે ગગર્યા–પન્યા ભરન આજ
બિન જાએ જમના તો બન ન પડત હય.
કોન જતન કરૂં એ મોરી મય્યા–પન્યા ભરન આજ
સાસ નંદ દો માનત નાહી
નસીર પીયા તોરી દેત દુહઇયા–પન્યા ભરન આજ.

ઠમરી.

શ્યામ રોકે ડગર્યા પન્ઘટ કી.
ખુશામદ મેય કર કર હારી સખી રી.
એક ના માની આપન હટ કી.
શયામ રોકે ડગર્યા પન્ઘટ કી.
બરજોરી કર મોસે છીની ગગર્યા.
લીપટ ઝટક ગગરો પટકી.
શયામ રોકે ડગર્યા પન્ઘટ કી.
ઉલટે પાઓં ભર ફર ચલો ગુઇયાં.
કાહે ફીરો ભટકા ભટકી.
શયામ રોકે ડગર્યા પન્ઘટ કી.
નસીર પીયા કી દેખ નજર્યા.
જાન ગઇ મન મે ખટકી.
શયામ રોકે ડગર્યા પન્ઘટ કી.

ઠુમરી.

તર્જ—બતાદે સખી કોન ગલી ગયે શ્યામ
સખી હમ પીયા પર લીયા હય બીરોગ.
આપ તો ખુશ હય ઘર કુબ્જા કે–હમકો દે ગયે સોગ
સખી હમ પીયા પર લીયા હય બીરોગ.
ચૈન નહીં એક પલ છિન મ્હેકા–પ્રીતકા લાગા જબસે મ્હે રોગ

સખી હમ પીયા પર લીયા હય બી રોગ.
નસીર પીયા તો મીલત નાહીં-ગુઇયાં કીસપર સાધું જોગ
સખી હમ પીયાપર લીયા હય બીરોગ.

ઠુમરી.

તર્જ—બતા દે સખી કોન ગલી ગયે શ્યામ
સય્યાં તોરી પ્રીત માં કયસી ભઇ બદનામ.
અન્તરા-અપનોં ને છોડા બયગાનોં ને છોડા
માં સે નહીં કામ-મેય કયસી ભઇ બદનામ
સય્યાં તોરી પ્રીતમાં કયસી ભઇ બદનામ
નસીર પીયા બી નાહી મીલત હેય
કયસી કરૂં મોરે રામ-મેય કયસી ભઇ બદનામ
સય્યાં તોરી પ્રીત માં કયસી ભઇ બદનામ

ઠુમરી.

તર્જ—ચલો સો રહે આધી રાત ભઇ
સાંવલ્યા ને સુધ મોરી કાહે ના લી
કોન સો તન ને લુભાયો સખી-સાંવલ્યાને સુધ
અબતો ઉન કી આસ નહીં હય
દીન બીતા આધી રાત ગઇ
સાંવલ્યા ને સુધ મોરી કાહે ન લઇ.
સગરી રેન મોંકે તડપત બીતી
રોવત રોવત ભોર ભઇ
સાંવલ્યા બ સુધ મોરી કાહે ન લી.
છુપ ગયા ચંદર ડુબ ગયે તારે
બિર્યો આવન કી અબ ન રહી સાંવલ્યા.

ભાગ બીજો.

ગજલ—હિદાયતુલ રસુલ.

તેરી ઉલ્ફતમેં મર મિટના શહાદત ઇસ કો કહતે હેંય
તેરે કુંચે મેં હોના દફન જન્નત ઇસ કો કહતે હેંય.
તુઝી કો દેખના તેરી હી સુન્ના તુઝમે ગુમ હોના
હકીકત મારફત અહેલે તરીકત ઇસ કો કહતે હેંય.
રીઆજત નામ હય તેરી ગલીમેં આને જાને સે
તસ્સવ્વુર મેં તેરી રહના ઇબાદત ઇસ કો કહતે હેંય.
તુ જિસ કે દીલ મેં રહતા હય ફિર ઉસ કા ઢુંઢના ક્યા હય
વ્હી હય બે ખબર ગફલત જહાલત ઇસ કો કહતે હેંય.
ઇસી ઉમ્મત કી ખાતિર જો કટાયા સર કો સિજદે મેં
શહાદત ઇસ કો કહતે હેંય ઇબાદત ઇસ કો કહતે હેંય.
નીકલ ભાગા તેરે કુચે કી જાનીબ તેરા દીવાના
ન ઠેરા એકદમ જન્નત મેં વ્હેશત ઇસ કો કહતે હેંય
અગર લી ફસ્દ લયલી ને વ્હા ખું દસ્તે મજનુ કા
ફના હય નામ ઇસકા ઓર નીસ્બત ઇસકો કહતે હેંય
પઢા કલમા બુતોં ને ઓર શહાદત દી દરખ્તોં ને
નબવત ઇસ કો કહતે હેંય રીસાલત ઇસ કો કહતે હેંય.
તેરા મફ્તુ તેરા શૈદા તેરા આશિક મેંય જાં દાદહ
તેરા બંદા તેરા ખાદિમ હિદાયત ઇસ કો કહતે હેંય.

શએર.

ઉસ સે ગર કહતા હું મરજાઉંગા તેરે ઇશ્ક મેં
હંસ કે કહતા હય કે જાહિલ સે કરૂં તકરીર ક્યા

ગજલ—તસ્વીર.

અગર એક લે લિયા બોસા ખતા ઇસ કો નહીં કહતે

મ્હોબ્બત કહતે હેય તરફે હયા ઇસકો નહી કહતે.
કિસી ગુલકા કરેં હમ જીક્ર તો ભી બે વફાઇ હય
મિલો ગેરો સે તુમ હૈ હે જફા ઇસકો નહીં કહતે.
યેહ ધડકન દીલકી કીસ કીસકો દીખાયે રશ્ક સે જાકે
ઉસે ઘબરા'દીયા આહે રસા ઇસકો નહીં કહતે.
સીતમગર કોઇ દીન તુઝ કો હમે બીસ્મીલ હી રખના થા
યકાયક માર હી ડાલા અદા ઇસ કો નહીં કહતે.
દહન સે ગોકિ હરેક બાતમેં શઓલે નીકલતે હેંય
યહે સોઝે ગમ હય ઇસ કી ઇન્તહા ઇસકો નહી કહતે.
કહો હમ ક્યા કહું ઇસ રંજિશે બેજા પે હરદમ કી
સીતમ ઇસ કો નહી કહતે જફા ઇસ કો નહીં કહતે.
સરબઝમે ગઝલ "તસવીર" મુશકિલ સે નજર આયા
કહે દો શઓર તો જહને રસા ઇસ કો નહી કહતે.

શઓર.

કલેજા ખાલિયા ગમને તેરે આશિક કા ઓ જાની
જરા તુ દેખ લે આકર જીગર હોવે તો મેય જાનું.

ગઝલ—આફ્રેસું.

ચહેરે સે જરા ઝુલ્ફ હટા ક્યોં નહીં દેતે
તુમ રાત કો દીન કરકે દીખા ક્યોં નહી દેતે
મેંય પુંછતા હું વસ્લ મેં કુછ તુમ ભી ખુશ હએ
અબ કાહે કી હય શર્મ બતા ક્યોં નહીં દેતે
કુચ્છ ખોફ અજીજો કા હય યા પરદા દરી કા
*કનિયાતે હો ક્યોં ઘરકા પતા ક્યો નહીં દેતે
સબ લુટલી ગયરો ને ઝુબાં ચુસ કે લજ્જત

---

* શરમાના.

શેખી કે કલામ આજ મઝા કયોં નહીં દેતે
પેના મેરા અર આપકી રંજીશ કા સબબ હુઆ
એ સાખ્તા કુચ્છ કહ કે હસા કયોં નહીં દેતે
કયોં પુછતે હો લોગો સે *ચારા મેરે ગમ કા
તુમ અપને હી દામન કી હવા કયોં દેતે

શએર.

વસ્લ સે તુમ કો અગર ઇન્કાર હય અબ માઉફ
શકલ દીખલાઓ કે ઇસ કી તો કસમ ખઇ નહી.

ગજલ—અમીર મીનાઇ.

ખુદા ને કયા રસુલે પાક કી સુરત બનાઇ હય
કે વરકે રૂખ મે જિસકે સુરએ વીલ શમ્શ આઇ હય
મોહમ્મદ ગોહરે યકતાઇ બેહરે કીબ્રિયાઇ હય
ખરીદારી કા જિસકે બરતી હમ સારી ખુદાઇ હય
મોહમ્મદ કી મોહબ્બત જિસ કે કાલિબ મેં સમાઇ હય
તો ઉસકી આખ મેં જર્રે સે કમ સારી ખુદાઇ હય
મુસલમાં કરતે હેંય દીનરાત કઆબે કી તરફ સિજદા
જો વોહ પૈદા હુએ કઆબે ને ખુદ ગરદન ઝુકાઇ હય
બચાયા આપને થા આગસે યુસુફ કો યા હજરત
તુમ્હી ને નુહકી કીશતી ભી તુફા સે બચાઇ હય
બસએ કત્લ કુફ્ફારોં કો કયા તલ્વાર કી હાજીત
હુઆ હય ચાંદ દો ટુકડે જો એક ઊંગલી ઉઠાઇ હમ
વોહ પ્હોચે વાંકે ખુદ હકને કહા કોસીન ઔ અદના
ભલા ઇન્સાફ તો કીજે જ્હાં કિસકી રસાઇ હય
દીલા તાલિબ હો તુ ઉસ રહેબરે રાહે હીદાયત કા
બનાબે ખિજર કો દરકાર જિસકી રહેનુમાઇ હય

---

* ઇલાજ.

કોઈ દમ જીકરે હજરત મેં જો ગુજરે બસ ગનીમત હય
વગર ન ઉમ્ર સબ જાય યુંહી હયને ગવાઈ હય
હીસાબ રોજે મ્હેશર મેરા ગરહોગા તો કહ દુંગા
મેંય ઉમ્મત હું મહોમ્મદ કી મ્હે ક્યા હુજ્જત હમારી હય

શેઅર

ઉનકુ ગુરૂરે હુસન કા ખુરશીદ ઢલ ગયા
હમ દેખતે રહે કે જમાના બદલ ગયા

ગજલ—નસરત

એક ઘડી કો આયે તુમ કહેના હમારા હો ગયા
જાને જાં નુકસાન ક્યા ઇસ મે તુમ્હારા હો ગયા
જબસે સુન પાયા હય વોહ બ્હેરે અયાદત આયેંગે
આપને જીને કા મુઝે કુચ્છ કુચ્છ સહારા હો ગયા
કિસ તરહ તેરી શીકાયત મે કરૂં દસ્તે જીનું
અપને હાથોંસે ગીરેબા પારા પારા હો ગયા
આહકે કી કફ્સ પાસે જો સીનારા ગિર ગયા
તીર બખ્તોં કે નસીબોં કા વોહ તારા હો ગયા
મુઝકો જો ચાહે સજા દેગા ખુદા રોજે જજા
અબતો બદા એ બુનો દીલ સે તુમ્હારા હો ગયા
યાતો એ મેરે તુઝે આતા નથા એક પલ કરાર
જાને જાં અબ સદમએ ફુરકત ગવારા હો ગયા
ઇશક કે દરયા મેં મેરા દીલ તો ડુબા થા મગર
બ્હેરે ખુબી કયોં તુઝે મુઝસે કીનારા હો ગયા
આતીશે ફુરકત સે ઉમ સીખીં બુતોં કે દોસ્તો
સુરતે સીમાબ ફુરાતા દીલ હમારા હો ગયા
ખાનએ દીલમેં હય નસરત આપકે દખલે બુતાં
ક્યા ખુદા કે ઘર મેં ભી દીન કા ઇજારા હો ગયા

શએર.

કહે ક્યા હે સબબ આજ ચુપ ચુપ હો પ્યારે
બતાઓ તો ક્યોંજી હય અચ્છા તુમ્હારા.

ગજલ—શારદા.

દિલ હમારા લે લિયા હમ કો દીયા કુચ્છ ભી નહીં
બે કરારી ચઢ ચલી અબતક કીયા કુચ્છ ભી નહી
ક્યોં હુઇ નફરત ય્હાં આને સે તુંમ કો યક બયક
યાદ આતી હય હમેં અપની ખતા કુચ્છ ભી નહીં
સાથ હી લેતે ગયે સુખ કે જો સામાન થે
જાન ભી લેલો હમેં ઉજરા ગિલા કુચ્છ ભી નહીં
હશ્રમેં અપની સી સિરફ નેકી બદી રહ જાયગી
સાથ આયગા નહીં ગમ કે ગિલા કુચ્છ ભી નહીં.
"શારદા" કરકે ક્યા પીછે જ્હોત પસ્તાવે ગે
[illegible] ઘેર પાઓગે દીલબર મલ કુચ્છભી નહીં.

શએર.

જબ હિજર મેં કબરી ઉમ્મીદ કેહુવ
સબર શુકર હય બસ ગયે મરતે મરતે.

ગજલ.

મોહબ્બત ગેર સે મેરી છુડાદો યા રસુલુલ્લાહ
મુઝે અપના હી દીવાના બનાદો યા રસુલુલ્લાહ
લગા તકીયા ગુનાહોં કે પડા દિન રાત સોતા હું
મુઝે ઇસ ખ્વાબે ગફલત સે જગાદો યા રસુલુલ્લાહ
પડા હું કારે દરયામેં ભંવર મેં ખાતા હું ચક્કર
કીનારે વસલકે મુઝ કો લગાદો યા રસુલુલ્લાહ
મેરી કબરમે મુઝકો અકેલા છોડ જાયેગે

વહાં બરકત તુમ્હારી સે હો ઉજાલા યા રસુલુલ્લાહ
બડી કીસ્મત હમારી હય કે ઉમ્મત મેં તુમ્હારી હેંગે
ભરોસા દીન દુન્યામે તુમ્હારા યા રસુલલ્લાહ
યહી હય આરઝુ દીલ પે પઢું તુમ નામકી તસ્બીહ
કરૂ કુચ્છ કામ દુન્યામેં ખુદારા યા રસુલુલ્લાહ
ખુદા મુઝકો મદીને મે બુલાલેવે તો બહેતર હય
કે રોઝા જાકે મેય દેખુ તુમ્હારા યા રસુલુલ્લાહ
હુસેની પીર હય મેરા મુલ્ક જીનકા હય બેતુલ્લા
મુસાફિર હુ મેય કઆબે કા પ્હોચાદો યા રસુલુલ્લાહ

શએર.

લાખોં તુમ્હારી જુલ્ફે મઓબર કે હુય અસીર
દેખો ખડે હુએ હય પ્રેશા નયે નયે.

ગઝલ—કેફ.

તેરા ઉમ્મત કો ઔર દોઝખ જલાયે હો નહી સકતા.
તેરે હોતે કિસી પર આચ આયે હો નહીં સકતા.
કીયા પૈદા ખુદાને રહેમતે આલમ કી ઉમ્મત મે.
હમ ઉનકે ઔર હમ પર કેહર આયે હો નહી સકતા.
ખુદા ખુદ નાખુદા હય ઉમ્મતે અહેમદ કે બેડે કા.
યહે દરયા સે બેડે ઔર ડુબ જાયે હો નહી સકતા.
ન ભુલા ઉમ્મતે આસીકો વોહ વકતે વીલાદત ભી.
કયામત મે વોહ ઇસકો ભુલ જાયે હો નહી સકતા.
મસલ મશહુર હય કે તુ મેરે પ્યારે કા પ્યારા હય.
ખુદાકો પ્યાર ઔર હમ પર ન આયે હો નહી સકતા.
બડી મુસકિલ સે હાથ આયા બડી મુશકિલ સે પાયા હય.
તેરા દામન કોઇ મુઝસે છુડાયે હો નહી સકતા.
ખુદા પરદા ઉઠાયે કિસ તરહ રૂએ મહોમ્મદ.
કોઇ મહેબુબ કો અપને દીખાયે હો નહી સકતા.

શએર.

બનાયા હમ કો ઉમ્મત મુસ્તફા કી.
કરેં હમ શુક્રર કિસ મુહ સે ખુદાકા.

ગજલ.

દીલ દેકે તુઝકો યાર તેરા યાર મેંય હુઆ.
અલબત્તા ચ્હે ખતા હય ગુન્હેગાર મેય હુઆ.
માનીંદ શમઆતુ રહે રોશન ખુદા કરે.
કાટા જો તુને સર તો સુબુકવાર મેય હુઆ.
એ દાગ સીનાબાઇસે શુહુરત હુઆ હય તુ.
માનિન્દ લાલા સબ મે નમુદાર મે હુઆ.
હરકદમ પે પીસેગા જો દીલકો મેરે વોહ શોખ.
આફત હુઇ કે માઇલે રફતાર મે હુઆ.
નજ્જારા ઉસકા કરતે હી હયરત સી હો ગઇ.
દરવાજેસે નીકલા તો વોહ દીવાર મેય હુઆ.
આંખો ને તેરી બાગ મેં ચ્હે રંગ કર દીયા.
નરગીસ કો જાકર દેખા તો બીમા મેંય હુઆ.
ઓસે લિયે નશે મે લબે સુર્ખ રંગ કે.
આફિલ હુઆ વોહ શોખ તો હુશ્યાર મેં હુઆ.
સજ ધજ પે આઇ કમાદાર વોહ હસા.
આખીર દો સુરતે લબે સફાર મેય હુઆ.
બેખાં મેરે ફરેબ કો તુ દેખ તો જરા.
બેગાના હોકે મહેરમે ઇસરાર મેય હુઆ.

શએર.

તેરી નીગાહ જો મુતે બેપીર ફિર ગઇ.
કિસ્મત મેરી ઉલટ ગઇ તકદીર ફિર ગઇ.

ગઝલ—કેરબો.

તુમહારા નામ લેવા યા શહે અબરાર મેંય ભી હું
કરમ મુઝ પર ભી ફરમાના કે એક લાચાર મેંય ભી હું
કહું મેં યેં તો કિસ મુહસે કે ઉમ્મત મેં ગીના જાઉ
મગર હાં આપહી કા એક જલીલો ખ્વાર મેંય ભી હું
ઉઠાકર એ સબા લેચલ મુઝે ભી જાનીબે બતહા
કે ખારો ખસ કી સુરત એક નહીફો જાર મેંય ભી હું
લગે બખશીશ તલબ હીલને સે પ્હેલે બોલ ઉઠી રહેમ
કે તુમ ચાહો તો બખશીસ કૂજલ પર તય્યાર મેંય ભી હું
કરેં ગર ના ખુદાઈ આપ મેરી પ્હેર ગસ્યાં મે
તો યા હજરત અભી ઇસ પારસે ઉસ પાર મેંય ભી હું
કહુ યા યો જબ ઉમ્મત કો વોહ લે જાયેગે જીન્નતમેં
મુઝે ભી સાથ લો યા અહેમદે મુખ્તાર મેંય ભી હું.
ખુદાને બેકસોંકા તુમકો જે હામી બનાયા હય
ખબરલો યા મહેમ્મદ મુસ્તેફા લાચાર મેય ભી હું
હુઆ મન્જુર જબ તુમકો છુપાના અબ ઉમ્મતકા
તો બોલી શાન સીત્તારી કે પરદાર મેંય ભી હું
મેરા ભી બખ્શવાના હશર મે તેરા હી જીમ્મે હય
તેરી ઊમ્મત મે એ ઉમ્મત કે જીમ્મે વાર મેંય ભી હું
ભલા એ કૈફ મેય જિસ વક્ત મુઝ સાકીએ કૌસર
તો બોલી આખ ઇનકી તીશનએ દીદાર મેય ભી હું.

શએર.

હુઆ પ્હેલ શોર જીન્નત મે કે મહેબુબે ખુદા ઇસ દમ
ખુદાએ પાક સે મિલકર યહાં તશરીફ લાતે હેંય.

ગઝલ—આતીશ.

દેકર મેં મેરી હસરતકો કીસને હીલા દીયા

દીલને લહુકે મે મેસ કલેજા હુવા દીયા.
દેખી હમારી કબ્ર તો સુબ્રી અદા વ નાજ
ઠોકર લગા લગા કે નીશાં તક મિટા દીયા.
ક્યોં કર મીલેગા બાદે ફના અબ મેરા નિશાં
નામ અપના જિંદગી સે હમને મીટા દિયા.
દામન જો બનકે ખોલે જનાજે પે મેરે બાલ
માતમ મે મેરી બિગડી હુઇ કો બના દીયા
પુછા જો ઉસ પરી સે મરતા હે તુમ પે કોન
નામ ઉસને સર ઝુકાકે હમારા બતા દીયા
એ દરદ દેખ હમ ભી હેંય કિસ દીલ કે આદમી
મહેમાં બનાકે ગમકો કલેજા ખીલા દીયા
એ આતિશે ફિરાક કીયા તુને ક્યા ગજબ
જન્નત હમારા ઘર ઉસે દોજખ બના દીયા

શાએર.

એ દોસ્તો ન માનો બુરા ઉસ કે કહે કા
આશુક કી ગાલી સે તો ઇજ્જત નહી જાતી.

ગજલ—કૈફ.

મુઝે હશર મે બખ્શવાઓ બનેગી.
કહે બિગડી તુમહારી બનાયે બનેગી
છુડાતા હય દામન તુ ગમખવારે ઉમ્મત.
મુઝે કૈદ ગમ સે છુડાઓ બનેગી
બજુજ દીદ હરગિજ ન માનેંગી આંખે,
તુમહેં અપના જલવા દીખાઓ બનેગી.
જો આયેગી મહેશર કી નોબત તો ઉનકો
શફાઅત કા ડંકા બજાઓ બનેગી
બુરા યા ભલા હું મગર આપકા હું.

મેરે હાલ પર રહેમ ખાએ બનેગી.
દમ અટકેગા આંખો મે બ્હેરે નીજારા.
હમે નજઆ તશરીફ લાએ બનેગી.
છુપેગા ન યો તો કભી મહેરે મહેશર
તુમહે રૂખ સે પરદા ઉઠાએ બનેગી
રારે કૌસર અય "કૈફ" મુઝ બાદા કશ કો
ઉન્હે રહેમ ખાકર બુલાએ બનેગી.

શાએર.

કૂખો નિકલ કે દરપર બિસ્મીલ તડપ રહે હેય.
શઆલા તુમહારે ગમકા દીલકો જલા રહા હેય.

ગજલ—કૈફ.

શાગે મએ રાજ હે સરવર અહાં તશરીફ લાતે હેંય.
તમામી ખલ્ક કે રહેબર અહાં તશરીફ લાતે હેય.
મેરે મહેબુબ સરતાજે દો આલમ જીનતે અહના.
મહોમ્મદ સાકીએ કૌસર અહાં તશરીફ લાતે હેય.
મરે ઓ હુરો ગુલામાને અરમ તાજીમ કો દોડો.
હબીબે ખાલિકે અકબર અહાં તશરીફ લાતે હેંય.
નબી કહને થે કિન આંખોં સે દેખું સુરતે રએનક
સુના હય સફીએ મહસર અહા તશરીફ લાતે હેય.
તમામી આસીયાને દહેર કી મુશકિલ રીહાઇ હય.
કફીલે ઉમ્મતે મુજતર અહાં તશરીફ લાતે હેય.
હુઆ એહે શોર જીન્નત મે કે મહેબુબે ખુદા ઇસદમ
ખુદા પાકસે મિલ કર અહાં તશરીફ લાતે હેંય.

શાએર.

કબ ઉઠે હમ કુંચએ દીલબર મે જાને કે લિયે.
શોક આગે હો લિયા રસ્તા બતાને કે લિયે.

ગજલ—શાકીર.

કભી તુમ કો કભી બાતે તુમહારી યાદ કરતે હેંય.
ઇન્હીં બાતોં સે તસ્કીને દીલે નાશાદ કરતે હેય.
ન વોહ હુસને તલબ અપના ન વોહ જોશે ગજબ ઉનકા
ન હમ ફરયાદ કરતે હેંય ન વોહ બેદાદ કરતે હેય.
વોહ અપને હાથ હી સે કયો મિટા દેતે નહીં હમકો
હમે આખિર મુઝે ગીન્નત કરી જહાદ કરતે હેય.
હમારી બદગી પર હય દલીલ ઉનકા ન મિલના ભી.
જિસે બંદા સમઝતે હેય ઉસે આજાદ કરતે હય.
ખુદા બખ્શે દીલે દીવાના અપના ભી કયામત થા.
અસીરાંહોં મે અબતક ઉસકે કીસ્સે યાદ કરતે હેય.
ગઇ ગુજારી હુઇ અબ આબરૂએ ખાક સારી ભી.
વોહ બજમે ગેર મે મિટ્ટી મેરી બરબાદ કરતે હેંય.

શએર.

ખુદા સે માનકર મેયને જિસે ઘરમે બુલાયા હય
ગજબ હય વોહ ઉદુ કા મેરે પ્યાસા હોકે આયા હય

ગજલ—શાકીર.

કામ આસાન સમઝતે હેય લગાના દીલકા
એક આફત હય કીસી શોખ પર આના દીલકા
ચિતવને શોખ, નીગ્હે કહેર, અદાયે સફફાક
આદમી કે લિયે મુશકિલ હય બચાના દીલકા
કયા ખબર થી કે અબસ જાનકો રો બેઠેંગે
હમ હંસી ખેલ સમઝતે થે લગાના દીલ કા
નાલે બુલ્બુલ કે કફસ મે ના સુને હો જિસને
શાબે ફુરકત મે સુને આકે તરાના દીલ કા
યહ વોહ કીસ્સા હય કે પત્થર કો ભી પાની કરદે
દીલ લગાકર કભી સુનયે તો ફીસાના દીલ કા

ગેસુઓં કા કભી સોદા કભી ઝુલ્ફોં કા ખયાલ
મોલ લેના હય બલાઓ કા લગાના દીલ કા
પેચ સે ઝુલ્ફકે ભી ઇસ કો નીકાલા તુમને
થા વહી એક તો લે દેકે ઠીકાના દીલ કા
પેચ કહાં, શોખ કહાં, અબ વોહ જમાના હય કહાં
રહ ગયા કહને કો દુન્યા મે ફીસાના દીલ કા
તૌબાહ કર બ્હેરે ખુદા ઇશ્કે બુતાં સે "સાકીર"
અબ ન વોહ તુ હય, ન ગાફિલ વોહ જમાના દીલ કા

શઅેર.

તુમ પર હમ મરતે હેં યહ જાહિદકા ઇન્સાફ ક્યા [illegible]
ઇશ્કમે બિરાહમનો શેખ કા ઝઘડા ક્યા હય

ગજલ—અકબર.

[illegible] નબી દિખલાઇયે મુખડા ખુદા કે વાસ્તે
[illegible] જલવા અપને હુસને દીલબરા કે વાસ્તે
[illegible] કરૂંગા નજરે ખાલિક રોજે મ્હેશર મે [illegible]
આપ કી તસ્વીર લેજાઓ ખુદા કે વાસ્તે
[illegible] આલુદા નીગાહો કો બ્હા કબ આર હય
[illegible] આંખે હેં યહ જમાલે મુસ્તફા કે વાસ્તે
[illegible] દીલપાક કર રખા હય મેંયને આનબી
[illegible] હો આપ હી આ ઇસ ફરશ કે વાસ્તે
[illegible] કમ્બખ્ત નીકલ જાયે વ્હાં સે ભી યહ બુત
હમ મકાને દીલ રહે હરદો સરા કે વાસ્તે
[illegible] ઇસી કે વાસ્તે હેં યહ જિસ કદર હેં યહ [illegible]
[illegible] પેદા હુઅા [illegible] ખલા કે વાસ્તે
[illegible] બાલાને રાહે ની હાથ આજાગે અગર
હો વોહ [illegible] દીદહ દીલકી જીયા કે વાસ્તે

આદમી હું મેરી અસ્લીયત હય અકબર ગુલ સુફ
હય બના મેરે લિયે મેય હું બના કે વાસ્તે

શએર.

મુઝે મેંય તુમ સે લજ્જતે દરદો ગમો ફીરાક.
મેરી તરફ જો ચોટ હો દીલ પર લગી હુઈ.

ગજલ—અજીજ.

મ્હોમ્મદ સે જુદા હોકર ખુદા કો કિસને પ્હેછાના.
જહાં કર મુઝ સે એ જાહિદ અગર જાના તો ક્યા જાના.
જો સુરત મુસ્તફા કી હય વહી સુરત ખુદાકી હય
વહી હય ભેદ વ્હેદતકા સમઝ્ને ઇસકો એ દાના.
વજુદે અહેમદી હય મજહરે હક ચશમે હક બી મે.
વહી હય દેખના હકકા વહી હય હકકા દિખલાના.
ઇસી સુરત મે જાહિર કી ખુદાઈ અપની ખાલક ને.
મ્હોમ્મદ ગર ન હોતે કિસ તરફ હોતા વહાં આના.
અજીજ ઇસ ફિક્ર સે ગાફિલ ન રહના જબ તલક દમ હય.
અગર હય યાદ તુઝ કો મુરશેદ બર હક કા ફરમાના.

શએર.

જન્નત મે જો યાદ આયા કિસી શોખ કી મુખડો.
ઉઠ કરકે જિગર થામલિયા અરશ પર આયે.

ગજલ—કેફી.

મ્હોબ્બત મ્હોમ્મદ કી પાઇ ન હોતી.
યકી જાનિયે કીબ્રિ યાઈ ન હોતી.
મહોમમદ કી સુરત બનાઈ ન હોતી.
ખુદા હોતા લેકિન ખુદાઈ નહોતી.
ન હોતો અગર શાહે લોલાક પેદા.

ખુદાવાંદોં કી હરગિજ ખુદાઇ ન હોતી.
ન છુટતે કભી નારે દો જખ સે આસી.
મદદ પર જો મુશકિલ કુશાઇ ન હોતી.
ન હોતે જો હજરત નહોતી શફાઅત.
અબદ તક કીસી કી રસાઇ ન હોતી.
ન સુનતે કભી નામ ખુલ્દે બરીન કા.
અગર આપ કી રહેનુમાઇ નહોતી.
જીઆરત મહોમ્મદ કી હોતી ન "કેફી."
તો મુઝ મેં યહ મહબત સમાઇ નહોતી.

શાએર.

સેર કી બુઝ સુને કુલ બ્હોત શાદ રહે.
બાગબાં જલે હેંસ ગુલશન તેરા આબાદ રહે.

દાદરા.

કર હસ્રત ન છુટે હમારી-દેખો અો બાલમા
ગમે વીસાલ ન મહબત મે હાસિલે સાહેબ.
તો હો આપકે અરમાન નિકાલિયે સાહેબ.
તો પી હુસ અબ તો તબીયત સિ આજિઝ સાહેબ
પડેહુએ હૈ ન અન્દન મે [illegible] સાહેબ
મેરા છુટે ન ઓંમે મા [illegible]ર-[illegible] [illegible]
ન તુમ સે નિકલે ન સરકાર [illegible] હે તે
ન દર બદર કી હમ ઇસ તરહ ઠોકરે ખાતે
ન તીર હઝાર કો દેતે ન જાન તે જાતે
ન ઐસા કરતે ન [illegible] તરફ કી સઝા પાતે
તેરે કારણ તજો ઘરબાર-દેખો અો બાલમા.
શબે વિસાલ વે હ આયા જો નાજે ગુલ અંદાજ
કહા કે દેખને દીલ ભરકે આજ સબ અંદાજ
સજે થે હોને લગો ગુફ્તીગુ જો રાઝે નિયાજ

કહા કે જાતે હેંય મુઝે સહેર મે દી અવાજ
નિર મોહિયા મે દીની પુકાર–દેખા ઓ બાલ્મા
એવજ કરમ કે મુઝે આપને અજાબ દીયા
હજુર રંજ મુઝે તુમને બેહીસાબ દીયા
બ્હોત સા ચુંકા જો દીલ તુમ કો એ જનાબ
ન આપ આયે ન નામે કા કુચ્છ જવાબ દીયા
મેયને પાતી પઠાઈ હજાર—દેખો ઓ બાલ્મા.
તેરી નીગાહને જાલિમ મુઝેં હલાક કીયા
લગાકે તીર કલેજે કે મેરે પાર કીયા
દીયા જો ત્હોફે મે દીલ આપને અતાબ કીયા
સવાબ કરને કે બદલે નિરા અજાબ કીયા
મેરે દીલકો નહીં હય કરાર—દેખો ઓ બાલ્મા.

શએર.

આપતો કયા હેંય મેય હુ વોહ આશિકે રંગીન દીલ.
ચુમ કર લાખોં કા મુંહ ગુન્ચે દહેન છોડ દીયા.

ગજલ.

મહોમ્મદકા જહાં મે કોઈ હમસર હો નહીં સકતા.
બશર હો યા ફરીશતા હો બરાબર હો નહી સકતા
મકાં સે લા મકાન તક હય અજબ એક નુરકા આલમ
બયામે જલવએ રૂએ પેઅમ્બર હો નહીં સકતા
કીસીકો ઇસ સરાપા નુરસે નિસ્બતહું કિસ સુરત
કે બે સાએ કીસી આલમમે પેકર હો નહી સકતા
દીલે સાફી હય ઉસકા સાફ મેલે જંગે ઇસ્યાં સે
એહે હય મજમુન આઇના મુકદ્દર હો નહી સકતા
સબે મએરાજ પ્હોંચા અર્શે આજમ તક બુરાક ઉસકા
મસીહા કો અરૂજ ઇતના ફલક પર હો નહીં સકતા.

શએર.

જમાલે યાર મુઝકો ઇસ તરહ બેકરાર રહતા હય
કે જયસે જીંદગી કે સોઝ મે બીમાર રહતા હય.

ગઝલ.

તુમ મસીહા થે મસીહાઇ દીખાઇ હોતી—
કીસ્મતે આશિકે નાશાદ જગાઇ હોતી
ઇન હસીનોં કો હય હુસને દો રોઝા પર ઘમન્ડ
ખુબ હોતા જો યેહ દોલત હી ન પાઇ હોતી
પ્હેલે હી ઇશ્ક કા અન્જામ જો હોતા માલુમ
આબરૂ ખાક મે અપની ન મીલાઇ હોતી
ઉમર ભર શમએ જમાલોં કી મહોબ્બત મે મરે
અયસી ઉલ્ફત કો તો બસ આગ લગાઇ હોતી
દીલભી હાજીર હય મેરા જાન ભી હાજીર હય મેરી
ઉજર જબ થા કે કોઇ ચીજ પરાઇ હોતી
અપને ઉશ્શાક કો હરગિજ ન યેહ જીને દેતે
જુલ્મ થા જુલ્મ બુતો કી જો ખુદાઇ હોતી
કોઇ દીન અયસા ભી તકદીર સે હોતા એદાશ
મેરી બિગડી મેરે મવલાને બનાઇ હોતી

શએર.

જો કહોગે તુમ કહેંગે હમ ભી હાં યું હી સહી
આપ કી યું હી ખુશી હય મહેરબાં યું હી સહી.

ઠુમરી.

જીને કે રસ્તે આજારે, જાલિમ ગંડેરી વાલે
તુને કાઠ કી બનાઇ ડન્ડી—તુને કાઠ કી બનાઇ પલડીરે
તુને કાઠ કી ઝોંક લગાઇરે, જાલિમ ગન્ડેરી વાલે
જીને કે રસ્તે આજારે જાલિમ ગન્ડેરી વાલે

તુને આશિક કી બનાઇ ઉન્હી તુને માશુક કી બનાઇ જલરેડી
તુને જોબનકી ઝોંક લગાઇરે-જાલિમ ગન્ડેરી વાલે
જીને કે રસ્તે આજારે-જાલિમ ગન્ડેરી વાલે

ભાગ ત્રીજો.

નાટકોંકે ગાયન.

બવાબે હસ્તી.

હાંરે સૈયાં મેંય મરવા ડારૂં સૈયાં સતાઆ નાહી મ્હૈસ
પીયા પ્યારે સોતન પે જાઓ ન વારી
મોહે બિર્હા કી મારો ના કટારી
કટારી મોહે સૈયાં ન ગારો મોરે સૈયાં.
પલકુલીઆં, તડપમલચાં, એકલા, હો રહીયા-હારે સૈયાં મેંય.
સૈયાંકો બેઆં મેંય તો ચેન કરૂંગી બનકે દુલહન મન ભાએ
મોહે કુચ્છ ન સુહાએ બિન પીયા જીયા જાયે
જી જલાયે, કલપાયે, તરસાવે, તડપાવે—હારે સૈયાં મેંય.

હામાન નાટકે.

મારે પડે હમ પ્યારી ફૂબન કે.
પ્યારી ફૂબન કે નાજુક બદન કે—મારે પડે હમ.......
ઇન્કાર છોડો ઇકરાર જોડો,
દુલ્હા બનાઓં જાઓં વારી દુલ્હનકે—મારે પડે હમ...
મિસરી ખીલાદે શરબત પીલાદે,
બોસેં દેડાલ પ્યારી પ્યારે દેહનકે—મારે પડે હમ.....
દીલકા ધની હું ઘરકા ધની હું,
મુજે દીખાઓ મોહે સારે જોબનકે—મારે પડે હમ...

ચત્રા બકાવલી.

કોઇ હાલ કહો જાકે, મેરી પરીકો સમઝાકે—કોઇ૦
તેરી ખબર દે કોન મુઝે ઔર લાવે કોન નીશાન,
તુઝે કહાં મેંય પાઓં જાન, યહી હય ધીયાન, રહા હયરાન–કોઇ૦
એ પખ પખેરૂ ઉડે ફિરે તુમ જગેહ જગેહ પર દુર,
કહીં નજર પડી વોહ હુર, સરાસરનુર, જો હય મજબુર–કોઇ૦
સુનો સુનો એ બનકે દરખ્તો સુનો મેરી ફરીયાદ,
કહા જમા મેરા શમશાદ કરો ઇમ્દાદ, મેંય હું બરબાદ–કોઇ૦

ચત્ર બકાવલી.

અયસે ધોકા દેને વાલે મેયને લાખોં દેખે ભાલે—અયસે૦
અયસે થાલાકોસે આને વાલે બે બાકી દીખલાને વાલે,
ચાલો મે ફુમલાને વાલે જાલોમેં ઉલઝાને વાલે—ધોકા૦
અયસે અપને જીકો બ્હેલાને કો તુ પ્હેછાને તુ,
મેરે જીપે બીતી હય વોહ કયા જાને તુ કયા જાને તુ,
છોડો છોડો અયસી બાતેં, કરતી હય તુ કયસી બાતેં,
સમઝા અયસી તયસી બાતે, જયસી તુ હય વયસી બાતેં–ધોકા૦
અયસે રાજાજીકી આબાદીકો ગૈરત નગરી પ્હેછાને થા,
અયસે ઉસમે જોહર નિકલે કયા જાને થા કયા જાને થા,
તોબાહ ! તોબાહ ! બારી તોબાહ ! કયસી હય યહ ખ્વારી તોબાહ!
કયસી યહે બીમારી તોબાહ ! કરતા હુ સો બારી તોબાહ!
દેને અયસે તેરે દાવ સમઝે હમ મઝે દે સકે ન ગમ તુઝે જાનતા
હુ કમ, જાઓ જાઓ દેખો ભાલો મુહ મે પાની ભરને વાલે–ધોકા.

ખુરશેદે જર નીગાર.

યારકે ઘર ચલ જાયેં નીડર બતલાદે નગર્યા
જાના કે ઘર કી ખબર બતલા દે
સાથ જરા ચલ કે ડગર બતલા દે

હિલમિલ કે સંગ જાના, જહાં સે વોહ પાના
પરી કો લે આના, સફર પે બાંધ કમર્યા.....યારકે.

ખુરસેદે જર નીગાર.

દરોગા દીલે લગે કી યારી
તેરી યારી ને કરદી ખ્વારી—દરોગા૦
હમસે દરોગાજી રૂઠે હો કાહે
વારી વારી તોરી વારી ફબન પર—દરોગા૦
સાસ નનંદ મોરી દેખતી હેં હેંય
ગારી ગારી ગારી મોહે ગારી ચલન પર—દરોગા૦

ખુની શેરની.

મી૦ જોકર—કયા બોસો સે દીલ કી કદર કમ હય ?
ભરતી હેય દીલોં કી કયા મન્ડીયાં ?
સસ્તે દીલ.
મ્હેગે ગાલ.
બકરીવાં ચલતી હેંય ગેર કી ચાલ.
કીશમીશ—છોડી જી કમર દીલબર હટો બેદીલ બકલ.
જોકર—લગો જાની ગલે સે તુમ ખ્હેરે ખુદા.
કીશમીશ—જા જોર જા જા.
જોકર—હાયરે જાલિમ ન જીયા જલા.
કીશમીશ—બાતો મેં ઘાતોં મે જાદુ ભરા.
જોકર—પુરજા હુ મે ભી તો ચલતા હુઆ.

મીઠા જહર.

મનમોહન તેરે નયનાં અજબ રસીલે,
નિંદૈયા નિપટ રસીલે—નયનાં૦
મદ મતવાલે પરેમકે પ્યાલે

કહે રહે પીલે પીલે પીલે
ચટકી લે મટકી લે ખટકી લે—તોરે નયનાં૦

સુન્દેરી ખંજર.

જાદુ નયનોં કા મનકો લુભાયે ગયોરે
મોરા સુખ લે ગયો અપના દુખ દે ગયો
આગ બિરહા કી તન મે લગાય ગયોરે—જાદુ૦
ઉસ સીતમગર કા પતા હાવે મેંય પાઓં કયોં કર
ઔર પાઉં તો કહો હાલ સુનાઉં કયોં કર
સામને ભી હો ખડા ગરતો બુલાઊં કયોં કર
રૂઠ જાવે તો સીતમ ઉસ કો મનાઉં કયો કર
આહ હય મુઝકો કે મેય આંખ મિલાઉં કયોં કર
ન કુછ કહ સકું ન કુછ સુન સકું
રાહ ચલતા જીગરવા ચુરાયે ગયોરે—જાદુ૦

હસીન કાતિલ.

જગતમેં કમસે હેય બદકાર
ઓએ હેય ઘર કી દર કી સાર
બીગાડેં લડકિયાં ઇસગતદાર
અરે કયોં સારા ભરા હય પાપસે હર ઘરકા સંસાર
ફુલ ઉમર કા જબ કુમલાવે હોવે ન કોઇ યાર
રેશમ કે બદલે કફન તુ પ્હેને કજા કા હો જબ વાર.

ધુપ છાવ.

નાગંહું મેં જહરી કાલા ટસકર બસ કર લું મેં જાન
ખુદસર મુઝ પર પત્થર ફેંકે કીસ કસબ પર આન.
દુશમન બનકર લું મેં બદલા મુઝ સે જો બહલે
હું વોહ અજદહ મેરા કાટા પાની ન માગે
બીચ્છુ બનકર લું મેંય કીના

કર દું મુશકિલ ઉસ કા જીના
જાન હીલાદું આગ લગા દું ભટટી હો સીના.

ખુરશેદે જર નીસાર.

સઇયાં મેરા બન્યા મેય છુ વાલી
મેરે સઇયાં કી ઉચી દુકાનીયા
સઇયા બેચે લવંગ સુપારી મેય બેચું ધનીયા
મેરી મા બેચે ધનીયા, તેરી મા બેચે ધનીયા—સઇયાં.
મેરે સઇયાં કો કયસી એક સુઝી
લાયા હય બુડ્ઢાપે મેં મેરી સોતનીયા
મેરી માકી સોતનીયા, તેરી માકી સોતનીયા—સઇયાં.
દીલ્હી શહેર કી સાલા સાલોટી
રગડ઼ કે પીસુંગી મે મસાલા હલદીયા—સઇયાં.

આજમશાહ.

ડરી મોરી ન જાન વાસે જરી ભી, ભર જોબન મે,
પંછી ખત બલી પીછે શહલી નહીં કુછ ચલી વોહ નીકલ
ગયા ફીરી જ્યોં ઇધર મીલા અજહદ્દા—અરે ડરી.
મએ તો ખુદી ૨ી વાકી દયાસે, મએં તો ખુદી થી
હજારોં સે બઢ઼ઢકે, સઓકલ સઓબલ છલ ગુનન ગાઇ
દીદા દલેલી આઇ સખી ભીડન છાઇ,
વાકી જાંન ગઇ છુરી જસુ લગાઇ, તોરી તોરીએ જાંન કુછ કમ
નહી—અરે ડરી.

અયફ હવસ.

તેરી ચીતવન ને ઘાયલ કીયા દીલ હમારા
હુઆ જીગર પારા પારા
ઉફ્ફું, આહા હા હા,
અરે વાહ વાહ વાહ—તેરી ચીતવન.

જોબન જો લુટા અછુતા હમારા
જુઠા હેય શીકવા તુમ્હારા
બાતોં મેં ગજબ કી હય ખટક
મત મુઝે શરમાઓ
જાલિમ યહ ચટક ઔર મટક
અપની તો ફરમાઓ
જુલ્ફોં કી લટક દીલ કો ઝટક લે ગઈ
બસ જાઓ.
હમ સર કો પટક ડર સે અટક રહ ગયે
ધમકાઓ
જર નીસાર ઘરનીસાર સરનીસાર તુઝપે યાર–તેરી.

ખુની શેરની

કયસે કાતિલ ખજર હેય મેરે આબરૂ યહે
પ્યારે પ્યારે દીલકો લુભાઊગી રીઝાઉગી.
તીરે ચીતવન કે જખમી હજારેં
બાલે જોબન કે આશિક હેય લાખોં
દેખો દેખો હુસન કી બ્હાર.
ચલે ચલે નયનોં કી કટાર
મેયને પાલા હય નાજોં સે અપના જોબન
ઇસ કો બુરી નજર સે બચાઊગી—કયસે.

સુન્હેરી ખંજર.

ન્યારી અકડ ફુબન કરકે ચલું
સારે ગાવ કા ખાન બ્હાદુર બનુ
આગે પીછે સીપાહી દો ચાર રખખુ
જરા રોબ સે તનકે હરેક સે મીલું
મુઝ સે બઢકર હેય કોન કે ઉસ સે ઝુકું
અબે તબે સે સબ સે બાત કરૂ

સાહુકારોં કો સેઠોં કો હેચ જાનું
ખીલ્લા તમગા તો આલા સે આલા બનુ
શાન મેરી અબ શાહી બની
જાત મેરી અબ ઉંચી હુઇ
થે કયુ કહે કોઇ સર સે ઝુકે
તસ્લીમાત કોઇ આદાબ દે.

હામાન.

મેરા નસીબ હેય સો ગયા, યેહે જીન્દા મે રહેના ઓ યાર.
કીસી સે ક્યા કહના—મેરા નસીબ.
ફલક સે હમ પે કયા કયા જુલ્મ કે બાદલ બરસ્તે હેંય.
નીશાને ઐશ કી સુરત કો હમ હરદમ તરસ્તે હેંય.
મીસાલે આઇના સકતે મેં હેંય કયા બોલ સકતે હેય.
ન જીતે હેંય ન મરતે હેય યુંહી હરદમ સીસકતે હેય.
મેરી ખુરાક ગમ હો ગયા, યેહે રંજો ગમ સહના—ઓયાર
કીસી સે કયા કહના—મેરા નસીબ હય સો ગયા.

મીઠા જહર.

કોઇ પુરા હી પુરા હી બ્યોપાર કરેગે
બ્યોપાર કરેંગે રોજગાર કરેગે
જરા સમઝા કે કહીયે કયસે ?
કોઇ સોને કી ચિડયા શીકાર કરેગે—કોઇ૦
ઓ નિમ્મા–વાહ કિમ્મા
હમ તુમ મિલકર ઘેર કે લાયેં
આંખ કા અંધા ખરીદાર હો ગરમીયે બાજાર
ઔર પુજી બતિયા ઘનીયાં દગા કી દુકાનમા–કોઇ૦

ખ્વાબે હસ્તી.

તન પરેમ કી રાખ લગાલે તો વ્હાં જોગન બનકર જાના હય.
જાન આજ રગોં કે તારોં પે ઉલ્ફત કા રાગ સુનાના હેય.
અપ આંખોં કી ગંગા જમના સ્વામીકા પાઉં ધુલાના હય.
દીલ લે ચલ અપને દાગોં કો મોહન પર ફુલ ચઢાના હય.

મેંથ બલ બલ જાઉં મુખડે પર તુમ ઉન ચરનોંપર વારી હો
મેંથ તબ જાનું કે પુજારી હો જબ શરજી વોહ ગીરધારી હો.

દુરંગી દુન્યા.

વાકે ઘુંગરવાલે બાલ. જયસે બીસભર બીસ્વર કાલે.
પુરનુર હય પેશાની, ઓર નયના જાદુ ડાલે.
મુખન સાજી, નીઝહે બાશ્રી હેંય પુરે દીલ સીતાની મે.
દીયે મુછોં કો બલ મગરૂર હેંય જોશે જવાની મે.
પ્યારી પ્યારી ઐયસી સુરત પાઇ
ખુદા કી કસમ મેરે દીલકો હય ભાઇ
ઇસી લીયે પાસ તુમ્હારે આઇ
ન જાનું બીબી હો બાદે હવાઇ
ઔર હુકમ આપકા પાઉં સર આખોં સે અબ મેંયે જાઉં
યહાં ઉન્હેં બુલાકર લાઉં ઇજહાર કીયા સબહાલ—વાકે.

ભાગ ચોથા.

મુખ્તીલીફ ગાને.

હોલી.

ટેક—બિરજ મે હર ખેલત હોરી—ભલા બિરજમે હર ખેલતહોરી
સખીયન સાથ લે ઇત ઉત ડોલે, કરત ફિરે બરજોરી
જત કોઓ જાઐ દાહને ડગરમે, માનો કહી યહે મોરી
નીઠર હેય શ્યામ કીશોરી—બિરજ મે હર ખેલત હોરી.
રાધાજીભી મિલ ગઇ વાહી ઠોરમે, જહાં હેંય કંવર કન્હાઇ
સખીયન મે વહી ઘર ઘર ડોલત, કરત ફિરત ચતુરાઇ
ઉન્હેં નહી લાજ હય આઇ, ભલા બિરજ મે ખેલત હોરી.
રાધાએ દેખો શામ મે ઠાડો, બંસી હટ કે છાંઇ
વે લુકટી ખડી કર સુહે, ગઇયાં ચરાવત બન આઇ
દેખો જસોદા કો કન્હાઇ—બિરજ મે ખેલત હોરી.

સુરત કહત કરજોર કે શ્યામા હુવની અરજ હય મોરી.
બનકા જી મોરે રંગ હે ન ઠારે. બઇયા મરોર મોરી
સાસ હય ન મ્હેર કઠોરી-બિરજ મે હર ખેલત હોરી.

હોરી—અલમ.

સખી આયે ન શ્યામ બીહારી, કરૂ મે ક્યાકઇ મારી-સખી.
એક ઘડી મોહેકલ નાહીં આવે, જયે જબ સે કીશન મુરારી.
બિન દરશન તરસત હેંય અંખીયાં, મરી હું બીરહાકી મારી.
કહો સખી અબ કરૂં ક્યારી—સખી આયે.
જોગન રૂપ બનાયે કે વકો, હુંઢ આઇ મથરા સારી.
વાકો પતા મોહે કિત હું નલાગે, ફિરી ગંગા જમના સારી.
મિલે નાહી બનવારી—સખી આયે.
મેરે પીયા સે જો મોકો મીલાદે, વાકે જાઉં બલીહારી.
ચેરી નીસદિન રહું વાંકી, કરૂં તન મન ધન વારી
આયેં જો "અલમ" પ્યારો—સખી આયે

હોલી—બદર.

ફાગ ખેલત મોરા અચરા ન પકડો,
જિન મારો પીચકારોરે—ફાગ ખેલત.—
અંતરા—સાસ સુને ઘર આને ન દેગી
નંનદ સુને દે ગારોરે—ફાગ ખેલત.
અંતરા—અબીર ગુલાલ મુખ ઉપર ના ડારો
મીન્નત કરત હું થારી રે—ફાગ ખેલત.
અંતરા—બદર પીયા કાહે રોકત ટોકટ.
તુમ હી અનોખે ખીલાડી રે—ફાગ ખેલત.

હોલી—અહોસત.

તુમ તો કરત બરજોરી-લલા તુમ સે કઐા ખેલે હોરી
અંતરા-બીચ ડગર મોરી બઇયાં પકડ કે છવીયન હાથ ધરોરી

જાત રહો મન હાથસે મોરા, હોરી કી હો ગઇ ચોરી
લલા તુમસે કઓ ખેલે હોરી—તુમતો કરત૦
અંતરા—ચીતવનકી પીચકારીરે મારી, જાગે હય જાદુ ભરોરી.
રંગ રૂસ્વાઇ મે બોરવે રે, લાજ કી ચુનર મોરી
લલા તુમસે કઓ ખેલે હોરી....તુમતો કરત૦
અંતરા—કાસે કહુ મેંય અપની બિથા કો, બિર્હાને મોહે ઠગોરી
લુટ લિયા મોરા સારા જોબન, લાજ કી મારી મરૂરી.
લલા તુમસે કઓ ખેલે હોરી—તુમતો૦

હોલી—અમાનત.

પાલાગી કરજોરી, શયામ મોસે ખેલો ન હોરી
અંતરા—ગૌવેં ચરાવન મેય નીકસી હુ, સાસ નન્દકી ચોરી
સગરી ચુનરયા રંગ મે ન બોરો, ઇતની સુનો અર્જ મોરી
શયામ મોસે ખેલો ન હોરી.
અંતરા—છીન ઝપટ મોરે હાથસે ગાગર જોરસે બઇયાં મરોરી
દીલ ધડકત હેય સાંસ ચડહ્નત હેય, દેહ કપત ગોરી ગોરી
શયામ મોસે ખેલો ન હોરી

હોલી—નસરત.

સખી કાન્હા ને રંગ ડારો જાત જાત, મોરે મલો હય
ગુલાલ પકડ હાથ હાથ—સખી૦
લાજ શરમ કી મેંય મારી મરત હું
પીછે સે સારો ખુલી હય ગાત—સખી કાન્હાને૦
હાથ ભી જોડ મેને બીન્તી ક્હોતેરી કી
વોહ તો એક ન માને મોરી બાત—સખી કાન્હા૦
સાસ નન્દ બોલી બોલ દેંય દેખ કર.
જબહું ઘરે તબ હુએ રાત—સખી કાન્હા૦
નસીર પીયા સા ઢીઠ ના હુઇ.
વોહ તો ડાર કે રંગ આપ હય મુસકાત—સખી૦

હોલી.

ક્યેહે શાર મચાઇ—અરે તેને કુંવર કન્હાઇ.

અંતરા—લિપટ ઝપટ કે તુને રે મોહન ચોલી મેરી મસકાઈ
રંગમાં ભીજોયે દઈ ચુંદર સારી, મરોરી હય નર્મ કલાઈ.
ભલા તોહે લાજ ન આઈ—કાહે રાર મચાઈ.
અંતરા—હોલી કે દીનનમા સુઝત નાહીં નારકા અપની પરાઈ
તુમહી અનોખે હો ફાગ ખીલઈયા, નાહક કરત લડાઈ.
તોરે કા મન મે સમાઈ—કાહે રાર મચાઈ.
અંતરા-લાજ શરમકી મે મારી મરત હું, દેખત હેય લોગ લુંગાઈ
નસીર પીયા દેખો જાનેદો અપ ઘર, નહી અહેમા હો વેલરાઈ.
અરે તોહે કો સમઝાઈ—કાહે રાર મચાઈ.

હોલી

મોરે સાવંરે સલોને બનવારી, મેં ગ તોરે ચરનોં કી વારી,
અંતરા-તુમતો સાંવલ્યા બ્રિજ કે હો રાજા, હમ હે ચેરી તીહારી.
માનો કહા છેડો મત મોહન, ઇતની અરજ સુન મ્હારી.
મે પઇયા પરત તીહારી—મોરે સાંવરે૦
અંતરા-ઝોરી મે તુમ તો ગુલાલ ભરે હો, હાથમે હય પીચકારી,
તાક ઝાક હય હોરી ખેલનકી, બાત ઠીક નહીં યેહે મુરારી.
ન કર મોહે જાનસે આરી—મોરે સાંવરે૦
અંતરા-દેર હુઇ ઘર જાનેદો હમકો, નહી સાસ રરીહે હમારી.
એસા ન હો કહું આજા બાલમ, લાખન દે મ્હેકો ગારી.
મરૂ મે લાજકી મારી—મોરે સાવરે૦
અંતરા-લાજ શરમ સબ તુમને ગંવાઇ, કાન્હા કિષ્ણુ મુરારી.
લોગ નગર કે દેખ રહે હે છાડો બઇયા હમારી
નહી પત જાહીયે તુમ્હારી—મોરે સાવરે૦
અંતરા-બાત ન માની કોઇ તુમ ને સ્વામી, રંગમા ભીજો એદીનોસારી
હાથ પકડ કે ગુલાલ મલા હય, કિનો ખુરિ ગત હમારી.
નસીર પીયા સે મેય હારી—મોરે સાવરે૦

હોલી.

આજ સખી દેખો બાંકે પીયાને ઇજ્જત મોરી લઇરે લઇ
અંતરા-કેસર રંગ સે ભર પીચકારી તાક કે ગાત પે મારી

ભીજે બસ્ત્ર દેહ ઉઘડ ગઇ, એહે ગત મોરી ભઇરે ભઇ
આજ સખી દેખો બાંકે પીયાને ઇજ્જત મોરી લઇરે લઇ
હાથ પકડકે ગુલાલ મલત હય, નસીર પીયાસે બસ ન ચલત હય
ફાગ ખેલકે ઠાડો હંસત હય, લાજ શરમ મોરી ગઇરે ગઇ
આજ સખી દેખો બાંકે પીયાને ઇજ્જત મેરી લઇ

બસંત.

ગુલ્શન મે જા ન ગેસુઓં વાલે બસંત મેય.
સબુલ કો હોગે જાન કે લાલે બસંત મેય.
ગૈરો સે ગેદા બાજી જો કરતા હય ગુલ બદન.
દીલ પર હમારે પડતે હેય ભાલે બસંત મેય.
ગેંદે જો ફુલ બાગ મે ગુલરૂ તુ કયા હુઆ.
અપને ભી દાગ દીલ હુએ આલે બસંત મેય.
મિલને કી રસ્મ ગૈરોં સે જારી જો કી સનમ.
તો હમકો ભી ગલે સે લગાલે બસંત મેય.
કયા કયા ન જર્દ હો રૂખે અગયાર દેખ કર.
બાહે ગલે મે યાર જો ડાલે બસંત મેય.
ગેંદે કી જાપે નજર કરૂં દીલ ખુશી ખુશી.
વોહ ગુલ મુઝે કહીં જો બુલાલે બસંત મેય.
નસરત કી જર્દ રૂઇ કા પરદા ન ફાશ હો.
અલ્લાહ ગર જહા સે ઉઠાલે બસંત મેય.

શએર.

સુનતા હું કે ઉશશાક સદા મરતે રહે હેય.
ફુરકત મે અજલ ગર મુઝે આ જાયે તો જાનું.

કજરી.

કરકે સોલહે સે સીંગાર ગોરયા પન્યાં કો ચલી
બાલ બાલ મે મોતી પોહે બીંદી લગાયો માથે
બીંદી લગાયો માથે આજ કામની—કરકે સોલ્હે૦
ગાત ગાત એક સુંદર સુરત નયના ભરે હેય મદસે

નયના ઝરે હેય મદસે સુરત મોહની—કરકે સોલ્હેં૦
લાહે કો અખીયા સુર્ખ ચુદરી લ્હેગા હય ચટકીલા
લ્હેગા હય ચટ કીલા બની ગોબરી—કરકે સોલ્હેં૦
રામ દુહાઈ ગગા કીરયા સઈયાં નસીર ને ખુબી કહો
સઈયા નસીર ને ખુબી કહી કજરી—કરકે સોલ્હેં૦
કરકે સોલ્હે સે સીઆર ગોરયા પન્યાં કો ચલી.

કજરી.

તુમ મોરી કાહે કા મરોર ડાલી ગોરી બઈયા
સાસ ઔર નનદ મ્હેકા ગારીરે દે હેય
ગારીરે દે હેય સાવલ્યા ગારી દે હેય બોલે બોલ્યાં
તુંમ મોરી કાહે કા મરોર ડાલી ગોરી બઈયાં.
કાહે કા તુમ મ્હેકા મોહન ગરવા સે લગાયે।.
ગરવાસે લગાયે। સાંવલ્યા ગરવાસે લગાયો ફોરો ચુરીયાં
તુમ મોરી કાહે કા મરોર ડાલી ગોરો બઈયા.
નસીર પીયા ઘર જાનેદો અબ તુમ રોકો મત મ્હેકા
રોકો મત મ્હેકા સાવલ્યા રોકો મત મ્હેકા કરૂં ચેરીયાં
તુમ મોરી કાહે કા મરોર ડાલી ગોરો બઈયા.

ભજન.

મોરે મહોમ્મદ લેઓ ખબર્યે, મોરે મહોમ્મદ લેઓ ખબર્યા.
તુમરે મોલન કીશહુ ન પાઈ, ઢુંઢ ફિરી મેય સગરી નગર્યા
મોરે મહોમ્મદ લેઓ ખબર્યા.
કોઓ ખબર મોરી લેત હી નાહીં, જાદિન સે તુમ ફેરી નજર્યા
મોરે મહોમ્મદ લેઓ ખબર્યા.
પાપસે હેય સબ જગ મે અંધેરા, સુઝત નાહીં તુમરી ડગર્યા.
મોરે મહોમ્મદ લેઓ ખબર્યા.
તુમારી યાદમાં અયસા રોવત હુ, ભાદુંમે બરસે જેસે બદર્યે.
મોરે મહોમ્મદ લેઓ ખબર્યે.

નસીર મેંય ઉનકે બલબલ જાઓં, ભાવત હય જિનકા કારીકમલ્યા
મોરે મહોમ્મદ લેઓ ખબર્યા.

ભજન.

તુમહી મહોમ્મદ દુખ કે હરય્યા—તુમ્હી૦
તુમરે સીવા કોઓ કામ ન આહે માતા પિતા ઔર ભાર ન ભઈયા
તુમ્હી મહોમ્મદ દુખ કે હરય્યા
રોજે હશ્ર જગ ગરમી રાતાહે, દેહુ મેંય તુમરી સાફ દુહઈયા
તુમ્હી મહોમ્મદ દુખ કે હરય્યા.
જાગો સાત વારૂ મેંય ઉનપર, જો હેય ઉમ્મત કે નાજ ઉઠઈયા.
તુમ્હી મહોમ્મદ દુખ કે હરય્યા.
મ્હેરા તો હેગ ઉન્હી કા સહારા, ગુન્હેગારન કે જો હે બચઈયા
તુમ્હી મહોમ્મદ દુખ કે હરય્યા
તુમરે ચરનકો મેં ગાઉં, જાકે તુમ મીધો રાહ ચલઈયા
તુમ્હી મહોમ્મદ દુખ કે હરય્યા.
તુમસા ગુની કોએ ઔર ન હોય હે, બેગ પુગનકે સાગ બનઈયા
તુમ્હી મહોમ્મદ દુખ કે હરય્યા.
નસીર ગુલામ ઉન્હીકા હય દીલસે, મક્કે મદીનેકે જો હે રહઈયા
તુમહીં મહોમ્મદ દુખ કે હરય્યા.

ખુબસુરત બલા

બડી બાની ટુકડીઓં મોહન્યા સજીલી અલબેલી.
ચીતે ગોવનાર, હારે અલબેલી મીલે ગોરી નાર.
બાગ્યે ખીલાઉગા, બાયા બન જાઉગા નોકલુગા.
ફીર લેકે સાથ, ડાલુ મધમ કી બગલ મે હાથ
બરમે દીલદાર હો—બાસો કનાર હો
ફીર કયા દરકાર હો હા, મીયા બીબી કી દેખો બહાર.

ખયર સલ્લાહ. ખુબ સુરત બલા.

દેખો યારો કયા ઝમકારા બીબી અયસી લાએ
કે જિસને આતે હી મેરા દીવાલા કુકા હાએ હાએ
યારો કે સાથ હોટલમે ચપીન બોતલ ખુલવાએ
આર મ્હા તો મિસ્ટર ખયર સલ્લાહ કા ડબ્બા ગુલ હોજાએ
મીલે જિસકો જોરૂ અયસી, વહ બહાર દેખે કયસી

લાઅનત ભેજો યારો અયસી જોરૂકી અયસી તયરૂકી
કોઇ આવે સાઇકલ લેકર, ઔર કોઇ લાવે મોટરકાર
મીયાં તો ઘરકી ખાય હવા ઓર બીબી જાએ બહાર
ગયરો કે દેકર હાથ ગલે મે ફિરતી હે બાજાર
અયસી ફેશનએબલ ઔરત પર હો ખુદાકી માર—મીયાં
ભટકે વોહ રાતોં કો નાટક ફાટકમે ઉલ જુલુલ
મીયાં રોકે તો બીબી કહતી હય બીકવાયટ સુ ફુલ
દેખો યારો તુમભી ન કરના કોઇ અયસી ભુલ
વરના તુમારાભી યેહ કર દેવેગી ડબ્બા ગુલ.

ખુબ સુરત બલા.

ખયર અલ્લાહ તથા માશા અલ્લાહ—
કીયા બાઇકાટ, દીયા ટીનપાટ ગઇ જોરૂજી
તેરી મેરી જોરૂજી, કયસી ડાલી થી લુટ, માગે ડાસનકા બુટ
કભી લાવે ન સુટ જાવે મઢમ ભી રૂઠ
ઐસી બની થી ફેશન પે લોટ,
મુઝે તો મેરી જોરૂને સમઝા થા ભોટ, ગઇ ઘરસે બલા,
પાપ સર સે ટલા,
અબતો વોહ ટોપી અમ્મામા પુરાના વહ જામા,
સજાકે કરે ઠાઠ બાટ.

જાહેર ખબર.

મહરબાન સાહેબ—હમને નાટક કે શોકીનોં કી ખાસ જરૂરત કો માલુમ કરકે નીચે લખે નાટક (જિનકી ગાયન તથા ભાશન પુરે હય) બડી મહનત ઔર કીમતભી બહોત સસ્તી રખી હય ઇસ લીયે જિન સાહેબો કો અસલી નાટકોકી જરૂરત હોય યા કીસી દુસરે નોવેલ, નાટક. કીસ્સે, વારતા, તથા ગાયનની જરૂરત હોય તો નીચે લિખે હુએ ઠીકાને સે મ ગાઇયે.

નોટ—માલ વીપી યા રોકડા પૈસા આને પર રવાના કીયા જાયગા. ઉરદુ ઝબાન ગુજરાતી હરફ.

સયદે હવસ—યેહ નાટક મુન્શી આગ્રા મહમ્મદ હશ્ર કી કલમકો લિખા હુઆ હય ગાને જબાની પુરે ઔર લાજવાબ હય. કીમત છે આના ૦–૬–૦

અસિરે હિર્સ—વાહ વાહ ઇસ નાટક કે કયા કહને હય યેહ નાટક એલફ્રેડકો. કા સબસે જીયાદા મશહુર ખેલ હય હમને ગાયન ગઝાની સાથ છપાકર તય્યાર કીયા હય. કીમત ચાર આના ૦—૪—૦

ભુલભુલઇઆં—યેહ નાટક નયુ અલફ્રેડ કો. કા મશહુર ખેલ મુન્શી મહેદી હસન અહસન કી કલમસે લિખા ગયા હય ગાયન બાશાન કાબિલ દિદ હય. કી. છે આના ૦—૬—૦

જહરીસાંપ—યેહ પારસી કો. કા મશહુર ખેલ પન્ડત નારાયણ પરશાદ બયતાબ કી પુર જોર કલમકા નતીજા હય ઇસ કે ગાને બેનઝીર હય જબાની લાજવાબ સરાપા ઇન્તેખાબ હય તમામ જમાને મે ધુમ હય ઇસકી ખુબી સબકો માલુમ હય. કીમત છે આના ૦—૬—૦

ઇન્તીકામ—યેહ અલેકઝન્ડરા કો. કા મશહુર ખેલ મુન્શી આસફ કી કલમસે લિખા ગયા હય મએ પુરે ગાને જબાની છપ રહા હય. કીમત છે આના.

જંગનામા હજરત અલી—ઇસકા હાલ નામસે જાહિર હય, મુલ્ક કન્દુરસે બડા વઝીર મએ ફોજકે હજરત અલી કા સર કટને આતા હય, ઔર ભુલસે અદહમ પહેલ્વાન કા સર કાટ કર લે જાતા હય, બાદ મે હજરત અલી કા જાના, ઔર લડના, ખુદાકી તરફસે ગયબી ઇમ્દાદ, તમામ મુલ્કકો જીત કર મુસલમાન બનાના, યેહ તમામ હાલ ખુલાસા તોર પર દીખાયા ગયા હય યેહ કીતાબ હરેક મુસલમાનકો જરૂર રખની ચાહિય. કીમત ૩ આના ૦—૩—૦

આ સીવાએ સબ કીતાબે હમારે યહાસે મીલેગી.

વેચનાર એચ. એસ. હરી એન્ડ કો.

બુકસેલર્સ અને પબ્લીશર્સ.

ખેતવાડી મુંબઇ—૪.

સાહેબાન—ઇસ કીતાબકા દુસરા ભાગ ફુલોંકા ગજરા ઉર્ફે બોસ્તાન કબ્બાબી ઔર દુસરી કીતાબ આશીક માશુકકી છેડછાડ છપ રહી હેંય જલ્દ તય્યાર હોંગી.

ગુલામ સાહેબ ગાજીયાબાદી.

મેનેજર.

તમામ શુદ.